

Χτίζει τείχη η Ευρώπη μετά το 1989;

11/Νοε/2019 11:18

Των **Ian Bond, Agata Gostynska-Jakubowska**

Μετά το 1989 η Ευρώπη χτίζει τείχους αλλά όχι τέτοιους όπως του Ψυχρού Πολέμου. Τότε, τα καταπιεστικά κομμουνιστικά καθεστώτα ήξεραν πως εάν έδιναν στους ανθρώπους τους την επιλογή, οι περισσότεροι θα μετακόμιζαν άμεσα στη Δύση, για αυτό τους κρατούσαν μέσα σε τείχους. Η κατεδάφιση των τειχών, και το τέλος των βίζα εξόδου και της δίωξης όσων ήθελαν να φύγουν από τη χώρα τους, σηματοδότησε μια μεγάλη ιστορική νίκη για τον κόσμο του σοβιετικού μπλοκ και για την ιδέα της ελευθερίας. Οι άνθρωποι που έσπασαν το χώρισμα, σωστά χαιρετήθηκαν ως ήρωες.

Αντιθέτως, τα τείχη, πραγματικά ή μεταφορικά) τα οποία σηκώνουν τώρα οι Ευρωπαίοι, έχουν σχεδιαστεί για να κρατάνε τους ανθρώπους εκτός, και να τους σταματήσουν από το να μοιράζονται την ειρήνη, την ευημερία και την καλή τύχη. Αντί να υποδεχόμαστε εκείνους που θέλουν να μοιράζονται την ελευθερία μας, πιο συχνά από ό,τι όχι, τους φοβόμαστε και προτιμούμε να τους αποκλείουμε.

Τανέα τείχη δεν έχουν περισσότερο νόημα από ό,τι τα παλιά -ενώ η Ευρώπη χρειάζεται ένα αποτελεσματικό μεταναστευτικό σύστημα για να κρατήσει εκτός τους εγκληματίες, τους τρομοκράτες και άλλους που δεν έχουν σχέση με την Ένωση, η δημογραφική κατάσταση της Ευρώπης είναι τέτοια που θα έπρεπε να αγκαλιάσει εκείνους που θέλουν να έρθουν και να εργαστούν εδώ και να χαρεί που τόσοι πολλοί ακόμη θεωρούν την Ευρώπη ως μια γη της επαγγελίας.

Ian Bond, διευθυντής εξωτερικής πολιτικής στο Centre for European Reform

30 χρόνια μετά από την πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος, η ΕΕ μπορεί να είναι υπερήφανη για πολλά. Έχει βοηθήσει στον οικονομικό και πολιτικό μετασχηματισμό στις μετά τον κομμουνισμό χώρες, 11 εκ των οποίων έχουν ενταχθεί σε αυτή. Η επέκταση της ενιαίας αγοράς στην Ανατολή αποτελεί αναμφισβήτητα μια οικονομική και πολιτική επιτυχία: δημιούργησε επιχειρηματικές ευκαιρίες για τα παλιά κράτη-μέλη ενώ συρρίκνωσε το χάσμα εισοδήματος μεταξύ των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Η επιλογή του Donald Tusk ως προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου το 2014, σηματοδότησε την αυξανόμενη πολιτική σημασία της περιοχής Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης εκείνη την περίοδο.

Ωστόσο μετά από την αλλαγή φρουράς το 2019, με εκπροσώπους της Γερμανίας, της Γαλλίας, του Βελγίου και της Ιταλίας να παίρνουν τις τέσσερις θέσεις κλειδιά στην ηγεσία της ΕΕ, θα μπορούσε κανείς να σκεφθεί είτε ότι η Ανατολική διεύρυνση δεν έλαβε ποτέ χώρα ή ότι οι γραμμές μεταξύ Ανατολής και Δύσης έχουν κάνει εκ νέου την εμφάνιση τους. Οι συγκρούσεις αναφορικά με τις ποσοτώσεις των προσφύγων και το κράτος δικαίου έχουν επηρεάσει την συνεργασία Ανατολής-Δύσης, συμπεριλαμβανομένης της επιλογής του ποιος θα έπρεπε να είναι επικεφαλής των βασικών θεσμικών οργάνων της ΕΕ.

Τακαλά νέα είναι ότι η Ursula von der Leyen, η νέα πρόεδρος της Κομισιόν, έχει δεσμευτεί να συρρικνώσει αυτές τις διαιρέσεις στην ΕΕ. Ο χρόνος θα δείξει ωστόσο εάν θα μείνει στην ιστορία ως αυτή που κατασκευάζει γέφυρες και όχι τείχη.

Agata Gostyńska-Jakubowska, ανώτερος ερευνητής στο Centre for European Reform

Μπορείτε να δείτε το κείμενο εδώ: <https://www.cer.eu/in-the-press/judy-asks-post-1989-europe-building-walls>

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)